

Publicerad 2012-08-09 11:32 av Jerry Linder

I samband med Vårutställningen blir det alltid ett besök på matstället bredvid...

Blå Porten...

En mäsja som förmedlar glädjen av att slöjda.

Sannerligen, sannerligen,

det är fröjd att gå igenom dessa salar;

alla vackra ting.

Från riket har man samlat sköna alster,

i varje rum finns folk som kan förtälja någonting.

Stegar fram till flickan uti hembygdsdräkten,

frågar om n'åt tema eller så.

Sa det vuxit fram en trend som tagit död på lusten.

Skaparkraft som fanns en gång finns inte längre kvar,

men känsliga personer har rest runt och fångat upp,

och nu så finns den ändå här och var.

Riv ner, bygg upp, den nya tiden gryr;

föråldrat är vårt gamla äventyr.

Tänk, ett träd.

Först gror ett frö på marken, en idé,

den växer upp och blir en mjuk och smidig vidja.

Det är en ny produkt,

en rörelse,

en organisation,

om du så vill.

Med tiden, om det vill sig väl, så växer stammen till

och den blir lång och grov.

Den når sin fulla höjd till sist

men ännu blir den vidare

för varje dag och natt och dag,

precis som jag.

Och nu är trädet moget,

ingen massa produceras mer;

och flickan ler.

Kanalerna som transporterar näring upp till toppen

lyfter inte saven nog,

och likaså med flödet ifrån kronan ner till roten,

gör att det blir kallbrand uti foten.

Den blir förstockad med ett håll,
en ring,
däri finns nästan ingenting;
bara nya groddar och idéer.

Karin, Karin, olycksfödd,
vi kommer nog ihåg,
ro hit en motorsåg.
Tiden övermogen,
vi ska nog förnya skogen.
Saliga martyr,
oändligt var vårt stora äventyr.
Bort med hela skit..., jag menar lorten,
men först en dubbelmacka på Blå Porten.

JL - 88

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jerry Linder med Poeter.se id #35596 innehar upphovsrätten